

[Lis Groos.]

meget betydeligt i de kommende tiår. Til gengæld er det vel ikke forkert at sige, at vor økonomi og konkurrenceevne fremover vil blive alvorligt truet, såfremt vi ikke i disse år ofrer, hvad der er nødvendigt på investering i vort undervisningsvæsen i bredeste forstand.

At det ikke er småpenge, det drejer sig om, fremgår ikke mindst af den oversigt over undervisningsbyggeri og lærerbehov, der er udarbejdet af det økonomiske sekretariat. I femåret 1955-60 androg de samlede byggeudgifter til undervisning og forskning ca. 200 mill. kr. årlig, deraf 150 mill. kr. til folkeskolen. I femåret 1960-65 må man regne med mere end en fordobling af de årlige udgifter, og denne stigning ventes fortsat i det følgende femår. I det byggeprogram, der er rullet op, tegner folkeskolen sig for ca. halvdelen af de samlede udgifter, medens gymnasieskolerne, handelsskoler og tekniske skoler samt universiteterne og de tekniske højskoler hver regner med at bruge 500-600 mill. kr.

Når vi i dag skal drøfte oprettelsen af et lægefakultet i Odense, tror jeg, det er klogt at se dette problem i det rette perspektiv, nemlig som et led i den generelle udbygning af undervisningsvæsenet i vort land. Den stigende velstand gør det muligt at investere mere i uddannelse både for den enkelte og for samfundet, og skal vor velstand fortsat stige, er det bydende nødvendigt at skaffe økonomisk mulighed for disse investeringer. Må ikke familier med opvoksende ungdom hellere se, at der skaffes mulighed for de unges uddannelse, end at skatten bliver lettet med nogle få hundrede kroner?

Det lovforslag, vi i dag skal tage stilling til, omhandler oprettelsen af et lægevidenskabeligt fakultet i Odense, og den højtærede minister anfører i bemærkningerne til lovforslaget og i sin fremsættelsestale vægtige argumenter for nødvendigheden af en sådan ny lægeskole såvel som for dennes placering i Odense.

Ved gennemlæsning af de tre foreliggende betænkninger — dels fra universitetet, dels fra det økonomiske sekretariat, dels fra et særligt Odenseudvalg — føler man sig overbevist om behovet for øgede uddannelsessteder for de studerende såvel som for det øgede udbud af læger. Prognosen forud-

sætter en fordobling af antallet af studerende allerede i dette tiår og yderligere stigning fremover, dels fordi de store årgange nu kommer i studenteralderen, dels fordi et stigende antal får mulighed for at blive studenter. Da trængslen allerede er udtalt inden for de allerfleste studieretninger, og da vi ved, at der går adskillig tid fra en principbeslutning i tinget, til studenterne kan rykke ind på et tredje universitet, mener jeg, det må være rigtigt at fremhæve hele sagens hastende karakter.

Hvad der bekymrer mig mest, er, om det er helt rimeligt at pille lægerne ud og ensidigt gør noget for dem. Jeg ser ganske vist, at man i universitetsbetænkningen går ind for, at første etape i udbygningen af et tredje universitet bør være oprettelsen af et lægefakultet, da København med sine 345 begyndere inden for lægestudiet nærmer sig det absolutte maksimum. Vi har jo for nylig drøftet lærermanglen i det høje ting, og alle var da enige om, at den positive vej ud af miseren gik over uddannelse af flere lærere. Nu ved jeg, at man har planer om væsentlige udbygninger af Københavns universitet, ikke mindst på det matematisk-naturvidenskabelige område; men vi ved også, at der vil gå lang tid, og at de to bestående universiteter ikke vil kunne klare det vældige pres med 20 000 studerende, som man regner med at nå op på allerede i dette tiår. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om vi ikke allerede nu burde overveje et tredje humanistisk fakultet og dets placering. Samtidig vil jeg gerne sikre mig, at vedtagelsen af dette lovforslag ikke vil stille sig hindrende i vejen for den planlagte udbygning af universiteterne i København og Århus.

I betænkningen om universiteternes byggeprogram opstilles en række faktorer af betydning ved afgørelsen af den geografiske placering af et tredje universitet. For det første et bredt akademisk miljø, bl. a. for at kunne skaffe halvdagslærere; for det andet: hospitalskapacitet; for det tredje: mulighederne for samarbejde med andre institutioner for højere undervisning og forskning; for det fjerde: landsplanlægnings-synspunktet, herunder rekrutteringsområdet for studenterne, og for det femte: muligheden for at erhverve arealer. Nu kan man måske sige, at disse punkter ikke alle peger